

VII.

*Em mọc cánh xanh hồn viễn mộng
Bay về ta nào phải tình cờ
Ở đó biển vang lời tình rỗng
Dã tràng hôn những dấu chân mơ*
(Thơ Trần Nghi Hoàng)

Nha Trang, thứ Sáu 20/9/1974

Con mưa đầu mùa ập xuống buổi sáng.

Sự tìm tới bất ngờ của anh và anh Thùy y hệt những reo vui vang dậy lòng tôi. Tôi tự cười khi nhìn anh mặc áo lót, khoác bên ngoài chiếc *blouson* màu xám mà chẳng có *chemise*, như thể đã rời nhà một cách vội vã lắm.

Lúc 10 giờ, lại có thêm chị Mimi và anh Thông.

Cuộc rượy được bày ra. Những câu chuyện dòn tan không dứt trong tiếng mưa rơi tầm tã. Anh Thùy 45 tuổi, giọng nói ồm ồm, điệu cười sang sảng, lần đầu đến đây, đã coi đi hết những bề ngoài "*khôn ngoan, bản lĩnh*" để chỉ hiện thân là một người anh hiền hòa, bình dị. Khi nhận biết cái lối gài công ngược mà tôi và Thơ vẫn hay làm, ông khóa ló bên ngoài, tạo cho khách cảm nghĩ rằng chẳng có ai ở nhà, anh Thùy gật gù:

"Quả đúng là những con người tài trí!"

Anh tiếp lời ngay:

"Điều đáng nói hơn, nơi đây chỉ thu nạp toàn các người ngoại hạng. Ví dụ, anh Thùy có bao giờ đi uống rượy để ăn thịt chó như thế này đâu."

Anh Thùy gật:

"Ấy thế mà anh lại thích. Ở đây, anh thấy thật vui. Thu Vân thông minh sâu sắc lắm!"

Anh ghé tai tôi bảo nhỏ:

"Anh rất đồng ý lời anh Thùy vừa nói, em thật thông minh sâu sắc. Bề ngoài em nhỏ bé yếu đuối mà không ngờ bên trong nội tâm lại mãnh liệt đến vậy."

Hình như anh chỉ xem tôi như một đứa con nít nông cuồng? Trước bạn bè, anh để tôi tự nhiên cười đùa, uống rượy, hút thuốc lá. Anh cũng không ngần ngại chiều chuộng mọi ý thích điên đảo của tôi một cách hoan hỉ.

Cầm lên một trái cóc chắm vào đĩa muối ớt, bỗng dung anh ngẫu hứng đọc lớn:

*"Chúng ta ăn trái cóc
Nhưng xin đừng lóc góc..."*

Anh Thùy tiếp:

"Mà cho ra tí nhóc..."

Đến lượt anh Thông:

“Đời có mà tang tóc!”

Tôi cười rữ, góp thêm:

“Nhưng tôi xin không dóc

Rằng dù có tí nhóc

Tôi cũng không thêm khóc

Không bao giờ thêm khóc!”

Tất cả bàn rượu cùng cười to.

Khuôn mặt anh rõ sáng niềm vui, cúi vào tóc tôi, nói nhỏ:

“Anh yêu em nhiều nhất chính là ở điểm chịu đựng bất hạnh ấy.”

Nhìn vào mắt anh, trong một lúc, tôi tưởng như từ trước chưa hề một gặp được một anh khổ đau dẫn vật.

Cuộc rượu kéo dài đến 1 giờ trưa vẫn chưa dứt. Những người hiện diện bắt đầu nói về thực trạng của anh bằng những lời giễu cợt. Tôi đau lòng bắt gặp nét buồn thoáng hiện trên anh. Riêng anh Thông cứ mãi lẩm bẩm: *“Cháy thành vạ lây!”*

Anh Thùy cười lớn:

“Cháy thành vạ lây nên ông Thông cứ ngồi cắm đầu ăn, chết không sợ làm ma đói!”

Tuy nhiên, lúc 2 giờ trưa, thực trạng xảy ra thật. Người đàn bà mặc *manteau* màu trắng, tóc cắt ngắn, đứng trước cổng lớn gọi tên Thơ. Chính tôi là người đầu tiên biết ra điều ấy. Tức thì 12 con mắt đồng loạt đổ xô lại nơi các khe cửa. Nổi thảng thốt hiện trên mặt anh, lẫn cả trên từng người bạn. Cái tiếng dữ của người đàn bà vang lừng quá, và anh thì đã gần hai mươi năm chịu đựng đau khổ đến thành như một thói quen ăn sâu vào da thịt. Trái tim tôi nhói buốt. Một chút xót xa nhúm lên trong tim rồi cũng tắt đi ngay. Điều tôi mong muốn một lần đổi diện, hôm nay thật đã đến.

Lập tức, tôi chỉ dẫn Thơ từng câu đối đáp với người đàn bà, thu xếp cho anh Thông và chị Mimi ra về như một sự tự nhiên hầu làm nhẹ bớt tình hình căng thẳng.

Những điều này, tôi hành xử thật bình tĩnh, không phải là tránh né nỗi sợ hãi đang lan nhẹ trong tim, mà chính bởi ngoài ***tôi ra, chẳng ai có thể điều khiển vũng vàng cục diện.*** Hầu như tất cả đều bị cuốn hút vào sự xuất hiện bất ngờ của người đàn bà đến gần như ngo ngậy. Riêng anh, dù đôi môi vẫn cố nở nụ cười, nhưng rõ ràng là anh lo ngại.

Khi cặp Thông & Mimi đã khuất hẳn sau cánh cổng lớn và Thơ đã trở vào nhà, cả bốn người còn lại cùng nhìn qua khe cửa, theo dõi từng hành động của người đàn bà. Qua vai tôi, anh Thùy nói:

“Anh phục Thu Vân lắm. Trong đời, anh chưa gặp người con gái trẻ nào can đảm và bình tĩnh cao độ như em.”

Người đàn bà bỏ đi rồi trở lại nhiều lần, đứng nơi công trước, dáng rình mò kiên nhẫn. Cứ vậy, suốt buổi chiều, chúng tôi đành bó tay chịu trận trong nhà. Cuộc tiệc đương nhiên chấm dứt. Anh hỏi tôi:

“Em có lo lắng không?”

Tôi lắc đầu, thành thật:

“Đàng nào cũng phải gặp. Bây giờ gặp thì đỡ kéo dài nỗi hồi hộp về sau.”

Khuôn mặt anh đượm đầy xúc động:

“Anh cảm ơn em sự can đảm hôm nay. Anh quyết lòng không để mất em bằng mọi giá.”

Mãi đến 6 giờ chiều mà người đàn bà vẫn còn đứng dưới lùm cây trước cổng ngôi biệt thự bên cạnh. Trong phòng khách, cả đám cùng sốt ruột. Giờ làm việc sắp đến, tôi phải có mặt ở Nautique. Loay hoay lui tới mãi nhưng chẳng ai tìm ra biện pháp nào để thoát thân.

Đột nhiên có tiếng gọi của anh Phong, rồi lại anh Cẩm, từ phía nhà sau. Bốn người lên lầu, nhìn qua cửa sổ, thấy cả hai anh đang đứng dưới con hẻm đàng sau nhà, hai khuôn mặt lộ nét cực kỳ hốt hoảng. Họ giục chúng tôi tìm đường nhảy xuống. Từ miệng anh Phong phát ra chữ “*chết*”. Tâm tư tôi dấy lên xao xuyên. Chẳng lẽ người đàn bà ghê gớm đến cái độ tất cả mọi người đàn ông, ai cũng đều tỏ ra sợ hãi khi nhắc đến tên bà?

Trời đã ngớt mưa. Nhìn quanh không thấy ngã nào để thoát. Công trước đang bị canh, cửa hậu lại không có. Chỉ còn cách duy nhất là leo lên vành bồn chứa nước trên sân thượng, chèo lên mái nóc phía sau nhà mà tụt xuống con hẻm dẫn ra ngã tư Hoàng Tử Cảnh & Phan Chu Trinh.

Bên ngoài, hai anh Cẩm, Phong vẫn liên hồi thúc giục. Thái độ cả hai cuồng quýt thật sự khiến tôi không nén được tiếng cười. Tuy nhiên, nhìn thấy nét nghiêm trang trên mặt anh, tôi đâm sợ hãi. Anh đặt một bàn tay lên vai tôi, giọng dịu dàng nhưng cương quyết:

“Em có yêu anh không?”

Tôi gật đầu.

“Vậy có dám liều ra đi cùng anh không? Chỉ cần đem theo cây đàn, hai bộ áo quần và căn cước.”

Tôi ngược nhìn anh:

“Đi đâu vậy anh?”

Anh vuốt nhẹ tóc tôi:

“***Đi khỏi nơi này và em sẽ có anh mãi mãi.***”

Trái tim tôi bóp thắt. Nổi sung sướng bất ngờ lan tràn cơ thể. Tôi nhanh tay làm theo lời anh, vang vang trong óc cái ý nghĩ phò thác tất cả cuộc đời vào tay anh từ đây.

Khi sắp sửa tuột mái nhà, anh Thùy ôm hôn lên hai má tôi và nói:
“Em cứ đi với Ngọc. Mọi tiếp tế đã có anh lo!”

Cuộc bôn tẩu lần thứ nhất xảy ra. Trời mưa, mái ngói trơn ướt, dốc đứng nguy hiểm. Bao nhiêu cặp mắt của cư dân xóm sau đổ xô dòm ngó. Tuy nhiên, đã đến nước này, tôi không thể lùi bước. Máu nóng dồn lên mặt, trong lòng dậy lên nỗi thích thú tưởng như đang được dự vào một trò chơi nguy hiểm, tôi đeo lên vai cái túi nhẹ, theo anh –tay cầm *violon*—ra sân thượng, lần từ mái nhà cao độ 4 thước mà tuột xuống. Bên dưới, hai anh Cầm, Phong đứng đợi, đưa vai ra đỡ.

Cuộc bôn tẩu thành công. Chúng tôi thoát được ra ngoài, áo quần bê bết nước mưa thấm màu gạch ngói. Chân vừa chạm đất là tôi cất tiếng cười vang. Anh cũng cười với tôi.

Chỉ anh Phong mặt mày quạu quọ, quay sang tôi nạt khễ:

“Đến nước này mà em còn cười được thì đúng là gan cọp!”

Tiếng cười tôi càng dòn dã:

“Vậy anh bảo em phải làm sao?”

Trong hậu trường Nautique, lúc chỉ còn hai người, tôi nghe anh nói:

“Bây giờ em định thế nào? Nếu muốn có anh thì từ nay anh tùy thuộc vào em. Còn như hồi tiếc cũng còn kịp cho em quay lại đời sống cũ, anh không có quyền ngăn cản và cũng không chút gì oán trách.”

Tôi lặng im. Anh lo lắng:

“Anh chỉ sợ em không đủ can đảm chấp nhận khổ sở. Bây giờ ý em thế nào, xin cho anh biết?”

Nhìn anh thật lâu, tôi buông thông:

“Anh nghĩ về cái tình của em nhẹ quá. Có lý nào đến giờ phút này mà em lại hèn nhát rút chân ra?”

Anh vụt quỳ xuống ôm hai gối tôi. Tôi kinh hoàng nâng anh dậy, nói chậm rãi:

“Gần hai mươi năm, anh và chị Lan đã chịu đựng nhau nhiều quá. Bây giờ giá như nhận thức rõ, anh sẽ thấy đây là cơ hội để anh tự giải thoát ra ngoài mọi nỗi khổ đau. Em không xúi anh từ bỏ chị Lan, em cũng sẽ không bao giờ dám nói lên điều gì nếu như nhìn thấy đời sống anh và chị ấy có hạnh phúc, dù tối thiểu. Đàng này, em hình dung được sự chịu đựng thế nào trong anh và cả trong chị ấy. Vậy, tại sao không một lần can đảm làm cái chuyện đổi thay vận số? Sao không thử đặt chân lên con thuyền định mệnh, mọi phong ba bão táp chỉ là những điều chóng đờ đến sau tùy theo sức mỗi người?”

Anh cúi đầu im lặng. Tôi nói thêm:

“Riêng em, nếu lần này không đưa tay kéo anh lên con thuyền ấy, chắc chắn một đời em vẫn còn hối tiếc nhìn anh lặn chìm trong đầu khổ. Em dùng chữ ‘đau khổ’, xin anh khoan hãy nghĩ rằng em lộng ngôn này nọ...”

Anh ngắt lời tôi, khuôn mặt ngời lên cảm xúc:

“Em nói đúng! Đây là cơ hội duy nhất, anh cần phải nắm. Và đêm nay nếu không làm gì được để đáp đền tấm tình em, anh xin thề sẽ chỉ là cái xác mang đến trước em.”

Trong căn phòng số 8 của *hôtel Nautique*.

Nửa đêm về sáng, nằm lắng nghe tiếng biển thét gào điên đảo, lòng tôi chợt quặn lên từng hồi cảm xúc băng khuâng. Lạ một nỗi rằng đang ở cạnh anh, hai bàn tay đan vào nhau, vậy mà điều chi phối rất nhiều tâm tư tôi vẫn chỉ là điệu ru ai oán của từng cơn sóng dữ. Tôi nghĩ miên man đến câu chuyện *Fanny* của Marcel Pagnol đọc khi còn bé. Nghe như có cái gì trùng giống trong tâm trạng chàng Marius và của cả tôi hiện tại. Tình yêu và nỗi đam mê giang hồ cùng được đặt lên bàn cân so sánh. Trong tiểu thuyết, Marcel Pagnol đã cho *Marius* chọn được một. Nhưng ***còn tác phẩm đời riêng, tôi chưa biết điều cuối cùng nào sẽ nắm trong tay?***

Khói thuốc từ môi anh vẫn phả lên liên tục. Những vòng tròn mờ ảo bay bổng xong tán mát ra ngay.

Tiếng nói anh vang lên trầm âm:

“Lúc này nằm một mình đợi em, đã có lúc anh thảng thốt như sợ rằng em không về đây nữa.”

Và đôi giọng nghiêm trang:

“Em có muốn làm vợ anh không?”

Tôi đưa bàn tay anh lên môi hôn, thay cho câu đáp.

Đêm trôi dịu dàng những bước thần tiên của thời tuổi nhỏ. Từ những ngày hè thơ ấu, tôi vẫn yêu vô cùng những đêm tĩnh lặng ở Nha Trang. Từng đêm nơi đây là từng thế giới kỳ bí làm cho con người muốn tò mò tìm biết. Chỉ đêm ở đây, tính cách lãng mạn trải dài rõ nét trên mọi góc phố, con đường. Bến cảng, nhà ga, núi đồi, biển cả... tất cả đều như bừng lên sinh khí dưới màn đêm u uất. Và trong vũng không gian đượm mùi hơi muối mặn, bản chất giang hồ của tôi mới nồng nàn hơn hết nỗi hạnh phúc sâu xa.

Lòng tôi rung động đến nhói đau khi ý thức rằng trong “*một đêm Nha Trang huyền diệu*” tôi lại đang có anh thật sự.

Xiết chặt tay anh, nhiều lần tôi dậy lên câu hỏi:

“Có phải anh đang ở đây?”

Anh quay nghiêng nhìn tôi:

“Phải, anh đang ở bên em, từ nay không bỏ em mà ra về đêm tối nữa.”

Ngoài kia, tiếng sóng biển vẫn thét gào điên đảo. Nằm bên anh, tôi ngẫm kỹ lòng mình. Một điều phải viết, *những sự kiện xảy ra từ trưa hôm qua đến tận lúc này chỉ là những chuyện biến bị cuốn hút theo một độ quay không ngừng của con lốc định mệnh hơn là đã sẵn dự mưu từ trước. Đâu đó trong tim, tôi vẫn nghĩ, mọi sự rồi cũng được dàn xếp ổn thỏa trên từng khuôn vị cũ của chúng mà thôi.*

Ôi! Sao tôi không tin được rằng anh đang thật là của tôi, tấm thân yêu dấu trải dài trên chiếc giường, cặp kính để nơi đầu bàn ngủ, mái tóc lòa xòa phủ tràn mặt gối? Sao tôi vẫn cứ nghi ngờ ngày mai anh sẽ trở về cái nơi đã bỏ ra đi?

Hình như đoán được điều dao động này trong tôi, anh ôm xiết tôi vào ngực:

“Em đừng nghĩ suy gì nữa. Từ nay có anh, hãy để anh gánh vác hết mọi thứ cho. Anh chỉ cần em vui và tin tưởng. Em mà buồn bã, anh bị chi phối đến chẳng thể làm gì được.”

□

Nha Trang, thứ Bảy 21/9/1974

Anh Phong và anh Thông đến sớm, khuyên anh trở về, nhưng anh chối từ, viện ra nhiều lý do thẳng thắn. Họ mời anh đi uống *café*. Hôn lên trán tôi, anh dặn:

“Em cố ngủ thêm tí nữa nhé! Anh đi mua bánh mì về ăn.”

Nằm trong giường, nhớ đến câu chuyện ban nãy giữa anh và anh Phong mà lo lắng. Tôi chưa hình dung được nổi xáo trộn thế nào xảy ra trong gia đình anh và cả trong tâm tư người đàn bà ấy, nhưng ***linh cảm sự việc sẽ không dễ gì thuận lợi.***

Lúc trở lại, anh đặt đôi kính lên bàn, vào phòng tắm lấy ra cái khăn ướt lau mặt cho tôi. Rồi cứ đi lui đi tới quanh phòng, vẻ rất kích động, anh lan man kể về những lời anh Phong đã nói. Xong, kết luận:

“Anh đáp rằng, gần 20 năm anh bị gò bó nhiều rồi, giờ không còn được bao nhiêu thời gian sống cho mình nữa.”

Tôi nằm im theo dõi từng cử chỉ anh. Anh đến cạnh, nắm bàn tay tôi xiết mạnh:

“Hôm nay anh sẽ đi một vòng bạn bè hỏi vay ít tiền dần túi. Mình ra đi càng sớm càng tốt; sợ nếu để lâu, bà ấy không buông tha đâu. Vả lại mình cũng cần có tiền để thời gian đầu em đỡ vất vả.”

Anh tiếp, vẻ ngần ngại:

“Anh sẽ đưa em tới một thành phố lạ, nơi cả anh lẫn em đều chưa ai từng đặt chân đến. Bởi anh biết, nếu ở lại đây, sẽ có ngày em bị dày vò ghê gớm vì tình yêu cho anh. Một lúc bất chợt, em sẽ tự hỏi ‘*Con đường này, nơi chốn nọ, anh đã đi cùng ai trước đó?*’ Đại để là các

ám ảnh như thế. Cuộc đời anh đã trải qua một lần những kinh nghiệm ấy nên rất hiểu. Em yếu đuối hơn, anh không muốn bất cứ suy nghĩ nào len vào vàng trán em.”

Tôi bật kêu:

“Cảm ơn anh! Không những vật chất mà còn cả tinh thần, anh đều muốn chu toàn trọn vẹn, không để em lo lắng.”

Đôi mắt anh nhuốm nét buồn sâu kín:

“Ngày nay có được em thế này, anh không còn gì để dâng tặng em ngoài một tấm tình tha thiết. Vì vậy, tất cả mọi điều có thể, anh chỉ mong gánh hết cho em.”

Trong tay nhau, nghiêm trang kể cho tôi nghe rành mạch về cuộc đời riêng 18 năm trước, anh bày tỏ:

“Em là người con gái rất thông minh. Anh muốn em có một ý niệm vững vàng để từ đó em xét đoán chính xác về anh và những gì mình đang sắp cùng nhau chia sẻ. Mười tám năm qua, trừ ra âm nhạc, anh rất ít khi gặp được điều mơ ước. Tuy nhiên, anh là đàn ông nên không bao giờ muốn chối nhận hay đổ thừa những đau khổ của mình cho hoàn cảnh. 18 năm, dẫu cu rư mang một cuộc sống dầy vò không chỉ cho riêng anh mà còn cho cả bà ấy và con cái, vậy mà chưa một lần anh có chút ý niệm nào trái với lương tâm. Nếu không gặp em để thấy rằng mình may mắn hơn kẻ khác trong sự tìm ra một tình yêu tuyệt mỹ, chắc anh vẫn chỉ đắm chìm trong đau khổ mà thôi.”

Ngừng một nháy, anh kết luận:

“Do đó, làm sao anh có thể để rơi cơ hội ngày hôm nay? Làm sao anh buông được tấm tình em mà một kẻ như anh không bao giờ dám mơ ước? Em hãy nên yên lòng điều đó.”

1 giờ trưa. Lại tới phiên anh Thùy đến gặp, trò chuyện thật lâu với anh. Trước khi từ giã, anh Thùy nói:

“Cậu nên suy nghĩ kỹ. Hãy về thu xếp cho ổn thỏa mọi thứ rồi muốn đi đâu thì đi. Và chẳng phải làm sao cho đỡ rách một tí, Thu Vân nó không khổ.”

Còn lại hai người, anh nói nhanh:

“Mình cần phải đi nơi khác ngay. Anh Thùy hẹn quay lại lúc 3 giờ chiều nhưng anh không muốn gặp anh ấy nữa.”

Chúng tôi vội vã thu dọn các túi xách, di chuyển qua *hôtêl* Thanh Hà, tọa lạc nơi đầu bãi biển.

Tại *hôtêl* Thanh Hà.

Lúc từ phòng tắm trở ra, tôi nhìn thấy anh nằm thiếp ngủ trên giường, tấm thân duỗi dài, hai bàn tay đan vào giữa ngực, đôi kính vẫn còn nơi mắt, dáng vẻ vô cùng mệt mỏi. Tôi đứng lặng, nghe ngõ ngang kỳ lạ trong tim. Người đàn ông trước mặt cơ hồ như đầy sức cuốn lôi mạnh mẽ? Giác ngủ đang hiện đến kia không phải bình

thường êm ái, qua đó, anh phô bày rõ sự đau khổ mà mỗi lúc bên tôi, anh luôn luôn giấu kín. Lại nữa, nó giống như những khắc khoải dần vật in hằn lên toàn thể con người anh.

Anh chợt tỉnh giấc, giơ hai tay về phía tôi:

“Lại đây với anh! Em cũng cần phải ngủ một chút rồi có tính gì thì tính.”

Suốt buổi chiều, anh chỉ nằm yên trên giường, cố ép tôi ăn hết ổ bánh mì còn lại, trên khuôn mặt đượm đầy lo nghĩ.

Có lúc ngược nhìn anh đang nhắm nghiền đôi mắt, tôi không rời được câu hỏi “*Rồi cuộc đời sẽ ra sao nếu hạnh phúc này vượt mắt khỏi tay?*”

Ôi! Phải viết thật rằng tôi sợ điều đó xảy ra, cái điều mà một ngày cả hai sẽ không còn hiện diện như một tác phẩm toàn mỹ của nhau và tình yêu chỉ là những lạnh lùng xa vắng. Khi ấy, biết làm cách nào để lấp cho đầy lỗ hổng mắt mắt trong những lần tự soi mình vào cái kính nội tâm sâu thẳm? Biết tìm nơi đâu nữa linh hồn đã bay mất tự bao lâu?

8:00 tối.

Chia tay nhau ở cổng Nautique, tôi nghe anh dặn:

“Ai có hỏi, em cứ nói anh đã rời em từ ban trưa, đừng nói thêm gì cả. Bây giờ anh đi gặp anh Khoa, vay ít tiền. Nếu cần, mình sẽ bỏ Nha Trang ngay ngày mai. Chốc nữa anh về phòng trước, nằm đợi em.”

Tôi thoáng lo lắng đến điều đêm nay mọi sự có thể xoay chiều nguy hiểm. Tuy nhiên tự nhủ, nếu có gì xảy ra thì cũng chỉ là định mệnh mà thôi.

Trong Nautique.

Tất cả những người bạn anh đều tin tưởng rằng chỉ có tôi duy nhất mới khiến nổi anh quay trở về cái nơi đã từ bỏ. Thái độ họ vì vậy mà cũng giống hết như của các quan tòa trước một tội nhân. Họ đồng loạt xúm lại quanh tôi.

Anh Hoàng Cầm nói:

“Thua keo này bày keo khác, cứ gì hai người cần phải bỏ đi với nhau mới được?”

Anh Phong bày tỏ:

“Bây giờ làm sao bọn anh dám gặp mấy đứa con nó? Tự dung em nhảy vào làm tan nát gia đình người ta!”

Và chị Cầm:

“Em có biết bà Lan đang thủ sẵn một con dao để giết bốn đứa nhỏ?”

Đây là cái đòn hiệu nghiệm nhất làm cho tôi dễ dàng ngã gục. Tôi lạng đi trước những khuôn mặt đầy hờn oán, lòng cảm nghe cô đơn hơn bao giờ hết.

Hình như tôi được sinh ra đời để đối đầu với những đau khổ? Nên chi, định mệnh chỉ bao gồm một chuỗi dài phần đấu gian nan? Những cuộc đi tìm hạnh phúc luôn luôn trong tình trạng dầy vò, tiếp liền từ khó khăn này sang khó khăn khác. Hay có phải hạnh phúc là món hàng đắt giá đối với những con người nghèo quá như tôi?

Khi anh xuất hiện tại Nautique, mọi người lại đổ xô về phía anh. Nét cáu giận tỏ lộ thật sự, anh phản kháng mạnh mẽ bằng những lời đanh thép:

“Bà ấy muốn chém muốn giết gì bốn đứa nhỏ thì cứ việc. Chẳng phải là bà ấy đã từng đổ 40 lít xăng chung quanh nhà để giết chòng con hay sao?”

Dẫu vậy, khi đối diện riêng nơi sân sau Nautique, trên khuôn mặt anh nói lên rõ rệt cả một nỗi dầy vò mạnh mẽ. Tôi đau lòng quá! Liên tưởng đến một đời sau không có được đôi bàn tay tài hoa, nụ cười ấm áp và cả kho tàng tài năng của anh cận kề bên cạnh, quả tình là tôi run rẩy. Đồng thời, nghe dây lên đầu đó trong tim một quyết định mạnh mẽ. Cái ý niệm “*hy sinh*” từ những người bạn anh gọi ra đã quay cuồng trong đầu tôi không ngớt. Dù sao chẳng nữa, tôi vẫn biết, ***muôn đời tôi không thể chà đạp lương tâm*** bằng những phủ nhận nguy cơ cho tính mạng bốn đứa bé đêm nay. Và anh với nỗi lo âu như hiện tại, liệu có đem được cho tôi hạnh phúc nếu ngày mai này ra đi với nhau?

Trong phòng khách sạn.

Nằm bên anh, tôi thiếp đi một giấc ngắn, chùng tỉnh dậy, bắt gặp ngay ánh nhìn vô cùng hiền ái của anh bao phủ lên tôi.

Tiếng nói anh vang nhẹ:

“Sao em yếu đuối quá!”

Trái tim tôi buồn rữ.

Anh tiếp:

“Ngày mai anh sẽ đưa em rời thành phố.”

Tôi lặng thinh, không tỏ bày xúc cảm.

Nét áy náy hiện rõ trên mặt anh:

“Hình như em không tin anh? Lúc nào anh cũng giữ nguyên ý định ra đi kia mà?”

Nỗi buồn từng mức dâng cao, tôi vẫn nằm im.

Anh lay khẽ đôi vai tôi:

“Trò chuyện với anh đi, anh van em! *Anh sợ nhất những khi em yên lặng, trên em tỏa rộng cái vẻ vô cùng cách biệt.*”

Tôi xoay nghiêng úp mặt vào gối, đáp nhỏ:

“Em biết không thể nào có được anh nên nghe lười biếng chẳng còn muốn nghĩ suy.”

“Anh đang ở đây mà!”, anh kêu lên, trong giọng nói rõ ràng có sự hốt hoảng.

Tôi nhìn thẳng trước mặt, nói chậm từng tiếng:

“Giờ thì đúng là anh đang ở đây, nhưng anh cũng biết rằng mình khó lòng có được nhau. Anh vẫn bảo anh yêu em phần lớn chính vì em không biết đòi hỏi gì ở anh, Vậy, lần này em thẳng thắn xin anh quay lại cùng chị Lan để các con anh khỏi phải uổng mạng. Sao em lo sợ theo sự việc này quá. Với tính ghen dữ dội như của chị ấy, tội ác nào cũng có thể xảy ra. Em sẽ đợi chờ cho đến bao giờ anh thu xếp xong mọi việc, mình lại ra đi với nhau. Bao nhiêu *Komarovski*¹ cũng không hề gì với lòng em yêu anh, anh nên tin tưởng.”

Ánh mắt anh đăm đăm, mãi lúc lâu sau mới bày tỏ, giọng xúc động kèm nén:

“Nếu anh là nhà điêu khắc, anh sẽ tạc khuôn mặt em lúc này như một tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo, bởi vì đây chính là khuôn mặt một thiên thần, biểu tượng cho lòng hy sinh cao cả.”

Ôm ghì tôi, anh tiếp:

“Đạo trước, cũng có khi anh ghen tức mà nghĩ đến những người tình cũ của em, nhưng bây giờ anh lại tiếc giùm cho họ. ***Em ví như cánh chim trời, lúc đậu trong tay, họ không biết giữ; khi đã tung cánh bay cao, thử hỏi có ai còn mang hoài vọng bắt lại được em?***”

Tôi lạ lùng vì nhận xét anh vừa nói.

Anh tiếp:

“Đôi mắt ngài sáng này làm sao anh có thể quên? Làm sao anh xóa nhòa được cái tình cao quý em trao cho anh sâu đậm? Nên, anh sẽ trở về, nhưng xin em tin một điều rằng, anh vẫn mang ý nghĩ ra đi và lần ra đi này sẽ thu xếp cẩn thận đầu vào đây. Anh cũng xin em cho anh sống thêm một hôm nữa trong căn nhà cũ. Ngày mai chúng mình dậy sớm mua rượu mời bạn hữu đến cùng uống. Dịp này, anh muốn hiện diện thật sự vai trò người chồng của em.”

□

¹ Komarovski, nhân vật luật sư trong tác phẩm *Docteur Zhivago*, là chữ dùng riêng giữa tôi và anh, ám chỉ đến những người đàn ông ưa thích tôi để có thể là nguyên nhân làm tan nát mối tình hai người.